Jāni

II

Steigšus, steidzamas darbos meitas spraidīja viņu viņu lēcēja. Kuģinaja krāsni, cepa karašas, berza grūdas, gatavoja un zēlus, maģāja logus.

Annele kur vien pieta[illegible], bij strādājusi, tādā jau darbības kārstamā. Bet nu ēnās viss apraitās. Vaļīnes jaunais [illegible] jūtīgadams meitene [illegible] uz noberzta sola un jautāja Karlīnei: „Jāni, Jāni! Kas tie tādi ir, lie Jāni!"

„Un to tu vēl nezini? Tēvs jau tu „mulķe meitene," Karline zobīja.

„Ā, lai ir," Annele atspiedās, „tad ej nost no sola!"

Karline ģina.

Annele negāja. Karline capurināja. Vēl negāja.

Par to vinja nu dabūja sumu pleci: „Ā, neklausi nu! Ej, ej nu!"

Aiz pelamnaga laika katram bij zokā gāds, smaržīgs zaķis aizgāju.

Kopā bij apkopta. Līgiņa un Karline aprīkoja tīras jakas, uzšķīja ciema lakatiņus. Katrai bij uz zokas kurvītis ar šķīpas kamolīņu un kapi. Annele ziņoja: viņas ies uz Tervetes līčiem pēc apolšaniem. Bet Karline šoriem bij nikna.

Šķērsja (meitēm) lauka. Nostājās pēc desmiņu. Gaidīja karāmu acīm. Vai tad (jūsu) gaida jaam? Vai tad viņu līdz nenemsi? (jau zināms ne. Ta)

Karline (aizskrēja) lielām soļiem. Līgiņa (aiz) viņas. ~~Paskaļ~~ Bet pie lielās laistāmu liepas atsnatījās atpakaļ.

„Nu, meitēn, ko tu tā stāvi un kārni. Nāc! Āši, āši, kā panākam Karlini."

Tas nebij vieglu jāsaka. (Ņi, kā veicās skriešana!) Karlines kāas jau bij teju, teju. Kad tik tā būtu ozuskā pagaidījusi. Bet ta nepaiņja.

Mēģmalā ~~aiziņa~~ (zīmei) atsnatījās. Palika (stāvēt) ~~Enikna~~.

„Nu, Līgiņ, kad tu to kvērpli vele" līz, tad ardiem, tad es tevi

vairs negaidu."

~~Tu~~ Aizskrēja, ka celš viņu noputeja.

Annele rija ausas:

„Kreiplis, es esot Kreiplis!"

Aeis tai migloja. ~~Viņa~~ Nevaiņa paid.

„Ej, nu ej, vai ta Karline Zeviņa par Kreipli? Tas jau bij tas Korārnis, lūk, priekšs para-?"

„Korārnis jau (nekādzas pēt.) laižas."

„Nu tad ta būs bijuse vabolīte. Skāte, kārta tepat zemē, zeltotiem spārniņiem."

„Vabolīte jau ari laižas."

„Nu tad laidīsimies mēs ari. Parādīsim tai Karlānei, ko mēs varam."

~~Atri~~ Vīns Aizskrēja mežam caurī, ~~Kre~~ pēc lauksmali. Karlītes tur nejauta. Lai okrien! Gāja rieras pašas, uzmekleēdamas ~~Kreiplja~~, kur tais nāks celš. Caurī beigām rietu laukam brīnīgi bij daudz ēna. Līpiņes galva, saules apspīdēta gāja tālī vārpam, Annele vārpas

~~stūrēja ceļam~~ slīdēja vārīgalvai.
Ceļa izbeigās pie ābolina lauka.
~~Lauka~~ Cēla divas stirnas. Pacēla galvas
un nekustīgi skatījās, ko darīsnā-
cējas. Tās nogriezās sāņis, uz Tērvetes
krasta nogāzi, ~~un~~ stirnas sāka atkal
mierīgi ~~ēst~~ ganīties. (augstu un)
Nogāze bij ~~lēna~~ stāva, risārien
lapu kokiem krāsoši noaugusi. Bet
(jau) skaistākie bij ozoli, kas pacēlās zimtu
vien pašā lielākā stāvumā. Ozoli, ozoli!
Ai, cik (jau rudeni) skaisti vēl šādus
kokus nebij redzējuši.
Kai gan ozoli lēnām laižas pari
varas parisam zemu, pie tiem viņiem
bij grūti, jo zeme atkāpās ~~tālāk~~ strauji slīpu-
mā. Līgina vēlēja aplūkājās gan ~~viņa~~ ~~apbrīnojot~~ no vie-
nas puses, no otras. ~~Pupe~~ Pupe pie ganīt
iekliegdamās, kā rautin norauta, (vīna) Gruoka
uz leju, Annele līst ~~kaunas~~ (raudama.) gan turēja (abas) ~~gan~~ pie
krūmiem, pie ņālem, aiz kazenu stī-
gām - ~~viss vēl~~ (bet) Līgsvaru atrabuja
tikai pašā lejā, kur varena (jukgaina) ~~pļava~~,
~~spīgoja pastu~~ ~~[illegible]~~ aizplētās

(Kā mūris.
Priekšā. Līču lāču vērši Ferete, ~~[illegible]~~ to iesēja augstās, kuplās, ozolu lielais skujām nogāzes. Pāri virzām ~~[illegible]~~ meži. Putni čivinaja, krastos, mežā, ubages dūca, par visiem skaņām, sanāca, kārta ŽĒLA pogatāja balstīna.

„Pusra lakstīgala, spēj ŽĒL, na nešķir raits ēstā. Tad ter būtu ko brīnēties."

Annekī ir tā kļūj ko brīnēties. Kādi kokiņi šē kļūj, kārta jbora ~~na~~ kādi tarni līči! Saraseki putni, citas, saraksas pu-kes, nera Ģenas. Zilgalvītes ziedēja šīn eitī kapā, (sagāstas) kā spilgtās (zeltenās) krāsās, Jēzus vilināmē, pīpenes stāvēja lilām Jēzaiņiņēs; dīrainas pu-kes zeltoši ziedēšiem kāšiem kāpa augstā (tar) (līgināsēva) un tīnām ~~[illegible]~~ šīs lepnās vārdi: Karalcepteris!

„Ģenas nav šādu pukes."

„Ģenas klejo vēj pār kalniem, bet šīte kalns stāv lilajiem vējiem priekšā un sarga pukes. Un ja kalns

ābol sarū parēni, šauc sem siltumu, ~~šupa~~ Tepete šaru valgunu, kas tas ~~[illegible]~~ pakšēm Se šo jautā neziest!"

~~Atkal~~ Pa Pacēlušu lēzenāhā vietā, mežēnes uzpāpa atkal kalnā. Te mēj resals lēkmes jaunu spēkiņu, kuru jāsi bij viegli pēc varēmi, Te rauja bagātīgu nakšņu vēnu kāpelā pagūma. Lēdamuse pa pazaļenu apelpustuvu lēgma atsedzās uz kraujas nogāzes kāres un šāta čakli pēt skaiņagus. Annele pakāpās ~~[illegible]~~ augstākā bet ~~[illegible]~~ sniķēs ātrāk apkārtni: ~~[illegible]~~ Rādī se bij ~~[illegible]~~ citādi kalni, krasti, šķiba šķēlumas bija, atkal kalni, ~~[illegible]~~ ozetās mājas, birzes, mežī. No virsū, ceļa lauku izgrimušiem, skuķēziem kāpa stāvi, sneisti ģili šūmu stabi. Bet pāri laukiem vienīgā ~~[illegible]~~ un ozebga zāsilušās gaiss saules slīpajos staraspīnšķiem vienīšiem.

"Kas tie tur par spurstenīem?" Annele čukstēt jautāja, ietā baidī-

Dainis varēt saulainā klusuma.
„Tur ir Lauknāles. Mums turi
zari. Tur iesim kādreiz cēmā.“
Jāi stāveja meitene. Basande, kāsande! Jauka, pelēka!
~~Dāsanā~~ ~~Dāsanā~~ Ceļa pakalna, pati upes
Sprāgši vobijās nāt
Ejai uzāvās pirmā dziesma:

„Jāņi, Jāņi, kas tie Jāņi, ligo, ligo!
Kas tos Jāņus iligoja, ligo, ligo!
Kas tos Jāņus iligoja, ligo, ligo!
Pirmie Jani, pēc oraji, ligo, ligo!
~~Ik~~ Tālāk aiz Cēsaneās pretī ņoņa
pakalna.
Pirmie Jani, pēc oraji, ligo, ligo!
Vispēcī jaunas meitas, ligo, ligo,
Tad vēl pati māmuļina, ligo, ligo!
Jāņu jāles lasīdama ligo, ligo!
~~Ik~~ ~~Jāņi~~ ~~Cēsaneās~~ ~~ņoņa pakal-~~
~~ņa.~~ Turiņā, tālienē, jaipus upei; viņ-
pus upei ~~bēgi~~ Jani ligoja ligoja.
„Klausies nu! Nu tākas Jāņi.“
Jani jau kas iligoja
Un ~~ligoja~~ ligoja tur pat mamā grāvā.
„Ai Jānīti, Dieva dēlis, ligo, ligo!
„Ko tu vēl neņemā, ligo, ligo!

Mīļām zaibas ziņu ratos, līgo, līgo!
Puišiem caunu cepurītes, līgo, līgo!
~~Tās ligošanas rotas sapot pazaļām~~
~~ziņām, no gravas~~ Ātrāk nu, ha tur līgo!

„Tā ir Karline!" Tā viņai ieľ ziņu
sirds sirsnīs. „Ū, Karline, ū! Mēs
te esam!" Karline atsaucās. „Ū!
~~Tu jau~~ Vomēja, es jūs neredzēju? ~~Es~~
~~Es~~! Es jau sapot biju, sīkai ne-
~~lāgo gribēju ātrāk nokļūt vainagus, vesa tu!~~
~~Labas vārtos,~~ Bet par to man arī ir
~~skaisti~~ ~~Vomēja~~! Lūk! Vai tev ir tādi?"

Karline no Gunnagā uz rokas stilba sa-
vērtos vainagus. Tad izņēma no ribas
~~Rada, no~~ ~~Vaģīsta~~ Vaslepus zuņa ~~tās~~ uguņu galā
Annulei.

„Tas tev par to brepeli," nugārti smējās.

„Vainags bij no pumeņu mētram
~~bieņu bērzu~~ ~~ozolam~~ ozolam ozolam.

Laba bij Karline.

„Tikai maplitiņ gaidi, tad es
ari būšu gatava, ~~es sarādīšu~~ tad ieņemu vietu „Skuja Līgiņ.

„Ne aen, mīļi negaidīšu. Vārti
vēl japusēs, lapi jasagaida, puišiem

vaparinas jaroņ. Kad Ingam nav laika, viņš spēr jemes gaisā. Nu kur nu nāk šovakar, kad jāgatavo lampes!"

Puķu laukā nāpustēja. Karlene aizskatījās pa ceļu (vēl tālumā sēdēdama) dziedot:

„Dzērvīte brida rudzu laukā, ligo, ligo!
Ar pelēku mēteli, ligo, ligo!
Brien, dzērvīte, lēni, lēni, ligo, ligo!
Laidīgīšiņu nemaitāji, ligo, ligo!"

Nu ari Līgina bij ar vainagu pušķu galā. Vecmāmiņai no trīsiem ozoliem (vien) serām ar sarkano un balto dzīvalīnu, pār mīļas mātei ar rudzu pukšem, zēviem āboliņu ar pīpenem. Nu varēja iet mājā.

Pretejā krastā sarkanēs izkāpās priedes. Zaļgani sārtajā debesī, pār tumšo meža, iedegās spēji balts mēnesīpis. Vēgli balts migla mākonis aizklāja vienu apes kārkla.

„Līgo, līga, ligo!" nemitīgi sanēja gaisā no pakalna uz pakalnu, no tuvenes uz tālieni.

Bērzes un ūdures stāvēja klusas, tā elpu aizturēdamas, kā gribēdamas klausīties cilvēku balsīs.